

Na Spilite im Raskazuvam

Nikodin
Cernodrimski

СОДРЖИНА

- 1.ВРЕМЕ ПРАЗНО
- 2.СПОКОЈ
- 2.СКИТАЧ ВРЕМЕНСКИ
- 4.БЕЗ ВИНА ВИНОВЕН
- 5.СКРОБОЛ
- 6.И ПАК
- 7.ЕОН
- 8.ЗОРА
- 9.НОЌЕН ВИЕШ
- 10.ЗРНО ПЕСОК
- 11.МАРКОВА СТЕРНА
- 12.ПРЕМНОГУ ПРЕМАЛКУ
- 13.ТАГА РАДОСТ
- 14.ПРОРОЧИЦА
- 15.СИРАК
- 16.НА ГРАДОТ ОД СРЦЕТО МОЕ
- 17.ЖЕЛБА ПРЕКУОКЕАНСКА
- 18.ДЕН МИГОВЕН ИЛИ ДЕН ВЕКОВЕН
- 19.СТАРЕЦОТ
- 20.ТУТУНАРИ
- 21.ТЕМНИНА НА НЕБОТО
- 22.ПОСАКАВ
- 23.ОВА ЛИ
- 24.НОЌЕН ЕП
- 25.КРИСТАЛ
- 26.КОГА
- 27.КАЖИ МИ
- 28.ДОЈДОВ ПОВТОРНО
- 29.МОЛЧИ ТИШИНО
- 30.ВЕЧНОСТ
- 31.СЕГА
- 32.ЗРАК
- 33.РОЗОВ СВЕТ
- 34.МНОГУМИНА
- 35.МИСЛАТА ЗАСТАНА
- 36.ДЕТЕ НА СОНЦЕТО
- 37.СО СЕКОЈА СОЛЗА
- 38.САМ И ОСАМЕН
- 39.БЕГСТВО
- 40.СТАРО НОВА ГОЛГОТА

ВРЕМЕ ПРАЗНО

Песните ќе ги створам
И подарам
Вам
Кои сакате да читате
Туѓи судбини
И мисли тажни
читајте безгрижно
не барам од вас
да ги земете
или разберете
не сакам
да ги храните со илузии лажни
во кои и самите не верувате
само прочитајте ги
за време празно
ете така ви врви

СПОКОЈ

Ги собра
Ситно сронатите камења
Од непрегледниов камењар
човеков избекумен
вели
цитадела ќе гради
триста педи широка
шесто педи висока
мир да најде
за душата своја
белким таму
во тие четири зида
спокојот ќе го смести
та и тој
на едно место
да се скраси.

СКИТАЧ ВРЕМЕНСКИ

Дисаѓите ги зеде
Надежите во дните идни
Таму ги стави
Ад аздисан јавна
И тргна
Во галоп страшен
Што прав се стори
итаШе
бодинаЌи со мамузите
во времето
Што него темнина му се стори
итаШе
И фенерите ги палеШе
Капија волШебна бараШе
ИтаШе
И глас не слуШаШе
Што дуШа му корнеШе
И прекор му праЌаШе
Што скитач временски стана.

БЕЗ ВИНА ВИНОВЕН

Развратник го нарекоа
 Во заборав го фрлија
 И ни збор повеќе за него не кажаа
 Кога клада
 Од подлости гадости правеа
 Блудник мислеа е
 И виновник го сторија
 Велеа
 Со месецот љубов водел
 Деница за себе ја сакал
 А тој кутриот
 Сега скршен чмае
 Во виделината
 Без вина виновен
 Што на месецот песни му пееше
 за другар го имаше
 И деница светла
 За водилка во ноќ ја ставаше
 До сонот да го води.

СКОРОБОЛ

Скороболот повторно се разбуди
 Јачи и бучи
 Ете како суводолица збесната
 КорнеЌи и носеЌи
 Се Што Ќе и дојде на патот
 На брегот
 Каде мраморот царува
 Маченик со песна од зурлите
 Бесот го мири
 Та видете ги сега
 Маченик и скороболот
 ДруШка си прават
 РидиШта се тресат
 НезнаеШ
 Дал е тоа
 Гласот на зурлите
 Или
 Јадот на скороболот.

И ПАК

Застана и времето
Не да ги оплакува овие грешници
Што ете така
везден во Бога се колнат
се измори и тоа
од врвешот вечен
а овој род
И пак
Куд свој не сменил
Та само крвој свои леи
Во неповрат иди
Но некаго
И сто
И двесте
И петстотини лета Ќе минат
И пак
Истото Ќе биди.

ЕОН

Зарем се уШте не се изморивте
Вие временски минувачи
На ова парче земја
Бараќи го
Овде онде
Насакаде ЕОНОТ
Знам дека е тука
Внатре
Во себе
Во тебе
Го носиме уШте од раѓање
Направете ги сите дела добри
И ете
Сте го наШле
Сте го стигнале
Сте влегле во ЕОНОТ
Скрасете се на своите места
И почнете да работите
Ќе ве најди
Ќе ве внесе
И понесе
ПравеЌи ве дел од себе.

ЗОРА

ПуШтија зората да зазори
И белината да светни
Денот да го одработи своето
И ноЌта на починка да оди
ПуШтија И радувајсе
Како Што се радува славејот
Поздравувајки ја со песна милозвучна
ПуШтија нека светни
Како Што светат очите
Гледајки го тоа до себе
И околу себе
Нека ноШта замине
И со себе нека ја понесе
Сета тага Што ете така се собрала
Та нека ја чува некаде крај себе
Обвиткана со темнина
Нека остане таму
И никогаШ белина не види.

НОЌЕН ВИЕЖ

Вие ноЌта црна
Вие и рие
Небаре сверка ранета е
РасврлајЌи ја темнината
На сите страни
Сака и таа
Да ја покрие болката
На ова дете
Вие и сака
Да рика толку силно
И го задуШи плачот
Вие и моли ветер лут
Нека не носи
Нека не го засејува плачот
Но и болката далеку
МоЌна е таа
Да го прекрие
И причува
Или можеби Ќе го чува вечно
Во пазувите свои.

ЗРНО ПЕСОК

Уште една далга
Нека удри во брегот
ПретвораЌи го во ситна песок
Нека удри
Како Што удира животот
ПретвораЌи ги деновите
Во маса безлична
Копирана
Од вчера
Или беШе завШера
Но зрното песок е среЌник
Некој намерник
Ќе го земи
залепено на испотената кожа
носеЌи го далеку
во нови авантури.

МАРКОВА СТЕРНА

И вечерва
Како вчера
Или завчера
Седам
На оваа ладна стена
И
Само ја слуШам
Марковата стерна
Која врие
И клокоти чекаЌи
ДуШмански да рикне
Со аждајски глас
Та поле Ширно да поплави
И курбан да земе
На олтар да принесе
Што со век векови
недаруван е.

ПРЕМНОГУ ПРЕМАЛКУ

Премногу
 Е долга оваа неизвесност
 Премногу
 Се теШки овие часови на исчекување
 Премногу
 Се болни сеЌавањата
 Премалку
 Е мачна безличноста
 Зошто
 Премалку
 Беа часовите на среЌа
 Или можеби
 Миговите на радост
 Но сепак
 Премалку
 Ќе бидат зборовите
 И
 Премногу
 Ќе бидат солзите
 за да се дочека
 за да се види
 за да се доживее
 секој нареден миг.

ТАГА И РАДОСТ

Добра вечер
Таго
По којзнае кој пат
Повторно ти посакувам
Добравечер
И додека
Ноќта не обзема обајцата
чувствувам
дека заедно
како самоилови војници
гордо Ќе се испречиме
пред сите ноќни премрежија
И со мугрите рани
На радоста
И посакаме добредојде.

ПРОРОЧИЦА

Седнат скрснозе на ирамчето
 Со Шати разнобојни извезано
 Седнат
 И со поглед впиен
 Во старица белокоса
 Која занесена и во транс
 Ги повикува душите немирни
 Кои лутаат во просторот
 Да прорекнат судбина идна на битие
 А тие
 Лути и бесни од лутањето вечно
 Само несреќи идни неслучени навестуваат
 А со тоа утеха не даваат
 Та додека седам на ирамчевто
 Мислам
 Зер само тага Ќе ни прорекнуваат
 Најдобро е да речеме
 Така требало да биди.

СИРАК

Рожба во лулка спие
 Леунка со сон борба води
 Светлина од фенер живурка
 И сенки три ствара
 Кој сега судба Ќе прават
 Сенка прва прст стави
 На чело невино
 И благослов дари
 Сал добрина и милост
 Во дни идни го следат
 Втора сенка со рака
 По гради мина
 И збор прорекна
 Љсбов од срце му блика
 Дарба од раце му тече
 Треат
 Со клетата уста
 Што кобник во ноЌта била
 несреЌи болки таги
 дари подари
 И сирак го стори
 По беспреЌа да лута
 Со време борба да води
 Под туѓи стреи среЌа да бара
 И добро било
 Што петел утро викнал
 И сенки избркал
 Та кој знае уште Што
 Во писание Ќе се клало.

НА ГРАДОТ ОД СРЦЕТО МОЕ

Застанат на цветнава пољана
 Те гледам и милувам
 Заедно со квечерината
 Граду мој
 Те гледам како тониШ
 МолчеШкум ги палиШ фенерите
 БараЌи ги млечните пеперутки
 Своја игра да заиграат
 Сокаци темни и правливи
 Калдрмосани со сив мрамор
 За чекори теШки и тупи спремаШ
 Улици Ширни
 На среЌници им дариШ
 И во паркови мали
 Срца вљубени им палиШ
 Те гледам како молчиШ
 По река Што ти дуШа дели
 НесреЌи пуштаШ
 И на море поздрав праЌаШ
 Приказни стари
 На врвови од планина дари
 Да зборуваат Шумно
 Со ветрето ноЌно
 Знам
 Уморен си од зборување
 Оди и ти на починка
 Утре
 Кога ден блескав Ќе светне
 Повторно Ќе пееШ
 Повторно нови приказни Ќе створиШ.

ЖЕЛБА ПРЕКУОКЕАНСКА

Земија гајдата Танасе
 Засвири како Што знаеШ само ти
 Засвири една наШа
 Та белким дуШава Ќе заздрави
 Мисли со орли Ќе пратам
 Во дедови краиШта
 Нека летаат заедно
 По ридови и долови
 Нека тие барем ги допрат
 Вода изворска на уста нека стават
 Петел во мугри слуШнат
 И лавеШ на пци дедини нека не ги плаШи
 Лаат тие така
 Стравот волчји Што го собрале го бркаат
 Свири Танасе
 Веќе и мирисот на качамакот го мирисам
 Питата под врШник ја гледам
 Свири и гледај чудо Танасе
 Нозе Што со болка оковани се
 Од постела стануваат
 Оро теШко да заиграат
 Вапај од грло Што излетува
 Песна Ќе створи
 Свири свири Танасе
 Свири И не прекинувај
 Свири додека дуШа сила има.

ДЕН МИГОВЕН ИЛИ ДЕН ВЕКОВЕН

Изморен

Со сета тага понесена во дуШата

Со сиод чемер и јад во срцето

Со сета срдба стегната во тупаницата

Седнувам покрај толку прикажуван од луѓе

Паталници и страдалници или беа кривоверци

И Што уШте не

Седнувам покрај чудесниот извор на среЌа

Радост живот

Седнувам не да барам среЌа радост живот

ЗоШто знам дека тоа не се бара

Тоа се добива

Не поклонува не подарува

Затоа од изворот

Од неговата вода Што велат чудесна е

Ќе посакам да бликне И рикне И потече

не како поток или река

туку како лава разулавена

Што носи и корни

И со својата сила да ги однесе

Да ги избриШе и изгори

Сите лоШи спомени

Сите лоШи зборови

Сите лоШи дејаниа

И нека го остави само среШниот ден

Па макар тој сега траел и миг

Нека биде ден миговен

А не како овој ден вековен

И кога Ше пројде или дојде

Ден миговен

Повторно Ќе седам на изворот

ТогаШ нема да барам од изворот среЌа радост

Нема да го барам ден миговен или вековен

Ќе седам гледам и чекам

Ќе чекам зоШто сум самотник

Ќе чекам и гледам кога повторно Ќе бликне.

СТАРЕЦОТ

Бреме од време од дамнина
 Ми ти понел старецов
 На плеЌите Широки
 Но сега веЌе немоЌни
 ДуШа ми ти исполнил
 Со чемер И јадови
 На око матно солзи бликнале
 Но не потекле
 Велат страмота било
 Пусто домаЌин да плаче
 Грло а сега Ќе викне
 Очај го стегнало
 Па сега на спила сака да се качИ
 Барем на гора друШка негова
 Многу да И каже
 А ноЌ И ден малку е
 Но нека
 Горо моја сестро
 И тоа е доста.

ТУТУНАРИ

УШте во мугрите
 Опекло пустињето
 МислиШ мозокот Ќе ти го спржи
 Пече и пот на чело вади
 Од греШници
 Или беа паталници
 Што бог така ги дарил
 сал горчиња на нива да збират
 сал горчини на низи да редат
 сал горчини да калапат
 за на гради да лепат
 но судба таква им била
 со зора рана
 од сладос сон се делат
 на плеЌи свои
 ризи стари клаваат
 И чекор по друм пуШтаат
 Та кога петел ранобудец
 Со песна буди
 Тие веШе роса утриска
 На дланки им се лизга
 И горчини сметињаат.

ДЕНОВИ ЕДЕН ПО ЕДЕН МИНАТ
ДУША БРАНОВИ СЕ ВЕЗДЕН ЈА ЗАПЛИСКААТ
А СПИЛИ
НЕУМОРНИ СТАНУВААТ
И СО ШЕПОТ МОЛАТ
НОВИ ПРИКАЗНИ И НОВИ СКАЗНИ ДА ИМ [РАСКАЖАМ](#)

ТЕМНИНА НА НЕБОТО

Згаснаа сите звезди ете овде
 На ова мало место
 И ноќта избега
 И темнина замина
 Згаснаа бегајќи панично од љуњата
 Згаснаа молчеШкум
 И само оваа сива безличност ја оставија
 Згаснаа со темнината на небото
 Заминаа со првиот зрак Што сила имподари
 Попусто ветерот го молам
 Барем трепет во сивилото да створи
 Што искра Ше се претвори

но таму таинствен глас Шепоти носи
 но овде безнадежно го чекам

би викнал таму во темнината на небото
 гмотевица да се стори
 И облаци да растера
 Попусто
 Сила немам.

ПОСАКАВ

Посакав кога птицата одеШе на југ
 Барем една моја желба да понесе
 На југот топол да ја однесе
 И од студенило да ја заШтити

Посакав кога росата ситно росеШе
 Една солза моја да земи
 Во капка нежна да ја претвори
 И за спомен да ја зачува

Посакав кога ветерот низ долина итаШе
 Еден збор да му дадам
 Во вител го стори
 И во дуШа бура да прави

Посакував но деновите изминуваа
 Посакував но ноЌите доаѓаа
 Посакував постојано
 Посакував секогаШ.

ОВА ЛИ

Ова ли време
 Што во лудост го претворивме
 ова ли време
 Што од нормалното го отргнавме
 ова ли време
 цивилизација го нарековме

тоа беШе
 само мора ноЌна која мине
 тоа беШе
 само коШмар еден кој не виде
 тоа беШе
 И данокот свој го зеде

Тоа беШе
 Во ова време
 Тоа беШе
 Што еднаш Ќе мине
 И ова време
 Во неповрат Ќе заминe.

НОЌЕН ЕП

Ете токму сега
 Во црнава темнина
 Ја погледнав малата светлина
 Светлина Што И на сводот блескаше
 Знам
 Тоа беше младата месечина
 Во часот миговен ме погали
 Елан за еп да створам ми даде

Еп
 Од извор душевен да извира
 Еп
 Со спомени од младоста да се создава

Еп
 Што во мигови осамени Ќе го пишувам
 сите детски враголии
 како дела јуначки да ги опеам.

КРИСТАЛ

Кога со снИштата Шетав по празните ноЌИ
 Во пеШтера осамена седеШе пророкот
 Еден сон ми прати како абер
 Да дојдам кај него во пеШтера темна
 Побрзав но не премногу со надеШ
 Незнам зоШто
 Но ете неШто скептик станав можеби затоа
 Добравечер реков
 Овде времето не го мерам одговори тивко
 Овде времето не го чекам
 Тоа е со мене
 Погледни таму на постулатот тој
 Каде светлина сјајна блика
 Таму е кристалот твој
 Земиго кристалот зелен И господар негов биди
 Кога одговор од него Ќе бараШ
 ТиШината Ќе ти ја покажИ
 Таму Ќе го најдеШ
 Но внимавај
 ЛоШите мисли во понор фрлиги И заборавиги
 Зло носи И злобен станува
 Земиги И понесиги богатства не барај од него
 Земиго И срцата чистиги на греШниците многубројни
 Земиго И оставија сега мојата тиШина
 Нека повторно зацарува.

КОГА

Кога утрото го повика
Овој човек тажен
МислеШе дека тоа барем тагата Ќе му ја понесе

Кога утрото го повика
НадеШ гaeШе
Дека барем во зората насмевката Ќе ја разлее

И тоа дојде
И тоа пројде
Не сакаШе да понесе И малку товар
Рече долг бил денот
Полн со неизвесност
Та можеби до квечерината Ќе се измори
Не му остана ниШто друго
На човеков тажен
Повторно ноЌта да ја има за другар.

КАЖИ МИ

Кажими вечерва
 Дали И ангелите сакаШ слуги да ти бидат
 Кажими само вечерва
 Дали И боговите од олимп на поклон да идат
 Кажими
 Но себе не лажисе

Кажими на полноЌ
 Колку месечината да ја натерам да свети
 Кажими до полноЌ
 Колку ветерот да го молам тивко да пее
 Кажими
 Но себе не лажисе

Кажими во утрината
 Колку бури немирни да смирам
 Кажими до утрината
 Колку облаци темни да обелаам
 Кажими
 Но себе не лажисе

Кажими
 ЗоШто евего денот дојде
 Кажими
 Пладнината знам Ќе пројде
 Кажими
 Но себе не лажисе.

ДОЈДОВ ПОВТОРНО

Еве повторно солзо моја
Во твоите нежни прегратки
Не сум тажен денес
Да те терам да потечеШ

Евеме
Со споменот Што ти го носам
А ти одлучИ дали Ќе отидеШ
На дланкиве каде те чекам

Биди жеШка
Да ги стоплиШ допирите ладни
Биди брза
Да те види дланката

Евеме повторно солзо моја
Утеха од тебе да побарам
Знам по беспакЌа Ќе тргнам
Знам со непознато Ќе се борам.

МОЛЧИ ТИШИНО

Заче корив во непознатото
 Барајќи го еднаш познатото
 Но И таму не видов ништо
 Познато
 И не изгледаше многу непознато
 Само сиво
 Темно
 Да да молчи тишино
 Не го бранувај тоа што го барам
 Биди барем ти молчелива
 Тоа е тука некаде околу
 Стуткано во некој збор
 Што знам не е волчебен
 не е магичен
 но не е И безначаен
 молчи молчи тишино
 да го слушнам барем него во буицава
 не знам како ќе го препознаам
 не знам како ќе го видам
 можеби ќе биде гласен како грмотевица
 можеби ќе биде тивок како поток есенски
 молчи моилчи тишино
 молчи овде во моето непознато
 И биди тука во близина
 Биди кога ќе те побарам
 Но сега молчи
 Еве ја доаѓа реката брза
 Откорнала грамади
 Молчи да те слушне погромот
 Молчи да те види буицата.

ВЕЧНОСТ

Моја малечка свездо
 Те канам во вечноста
 Каде сега спијам
 Те канам сега сонот да ми го донесеШ
 Те викам немирот да ми го однесеШ

Моја сјајна свездо
 Евеја темнината тука околу нас
 Блесни како Што знаеШ само ти
 Однесија во понорот вечен
 Нека остане таму

Моја мала свездо
 Евего ветерот тивок трепери сега
 Не сака пред тебе силен да биди
 Несакја злосторник да го наречеШ
 Силата за бури ја чува

Те канам во вечноста вечна да бидеШ
 Те викам вечно да љубиШ
 ПуШтиго зракот И допир го стори
 Еве вечен Ке биде.

СЕГА

Те сонував секоја ноќ
И сон ми беШе
Во далечината ме водеШе
И сонот ми го сакаШе

Те посакував секогаШ
И желба ми беШе
Самотијата во неповрат ја бркаШе
И песните ги слуШаШе

Те опејувал ден И ноќ
Во муза те претворив
Во дамар те сместив
Не да чмаеШ како виновник
Не да молчиШ како виновник
Туку бури во крфта да ствараШ

Сега моја музо
Зборови потроШив
Книгата ја изгубив
И времето само празно го гледам.

ЗРАК

Го запраШав осаменикот
 ЗоШто само тажно го гледа сонцето
 А тој без да се заврти
 НесимнувајЌИ го погледот од височините
 Само тивко проговори
 Кое повеЌе личеШе на вапај за помоШ
 Го загубив зракот
 Што ме водеШе во темнината
 незнам можеби И сонцето ми го украде
 та затоа постојано гледам
 не молби му праЌам
 туку чекам кога со утрото играта Ќе ја почнат
 од пазуви му го земам
 мој е зракот светол
 но ова утро безобразно ми избега
 сонот ми го остави
 чекам
 чекам И Ќе чекам постојано
 се додека не го вратам зракот мој.

РОЗОВ СВЕТ

Розов свет како утрата рани создадов
 Со снѢта го обиколив
 Во желби го сместив
 И сега со восхит го гледам

Некој рече празен е
 Попусто го чуваШ
 И најмалиот бран на ветерот може да ти го урне
 Зарем не гледаШ дека е кула од карти
 Не трепери постојано
 Ќе го изгубиШ засекогаШ

можеби има право
 но тоа е мој свет
 можеби нема право
 но ова е мој свет
 розов
 некои го нарекоа сив
 монотон
 но сепак е мој.

МНОГУМИНА

Многумина кажаа
 И прераскажуваа
 Дека очите се огледало на дуШата
 Но малкумина знаеа
 Дека песните се вистината на дуШата

Зборови
 Се нижат еден до друг
 Стихови се ствараат
 Вистини се кажуваат

часови минат
 години поминуваат
 хартија се троШИ
 но дуШа неуморна е

пее
 во пролет со славејот
 во лето со ветерот
 во есен со лисјата последни
 во зима со ноЌите бели

пее
 И солзите во зборови ги прави
 Пее
 И зборовите во песни ги збира
 Пее
 Се до судниот час.

МИСЛАТА ЗАСТАНА

Со сите бранови те побарав
Со секоја капка те понесов
Не те оставам на брегот
Не те давам на ветерот
Не ме слуШаШ Што зборувам
Од усните само прегорувам
Со секој збор Ќе опевам
Со секој стих Ќе те воздигнувам
Нема да кажам дека сум поет
Повторно песнава за тебе ја творам
Повторно зборот за тебе Ќе го окувам
Пранги од солзи Ќе направам
Само тоа веЌе ми остана
Овде мислата застапа.

ДЕТЕ НА СОНЦЕТО

Нежно И тивко
Со поглед љубоморен го гледам зракот утрински
Како те милува
Посакав И јас да станам
Дете на сонцето
Кое немирно во утрините Ќе скита

Се плаШам да те допрам
Станав само капка росна
Која може да испари од жеШтината
Бегам панично во темнината
Каде осојот царува

Погледот го вперувам
Ете тој барем чедноста да ја собира
Храна да ми биде
Погледот го праШувам
Приказни да ми раскаже
И патеки нови да створи.

СО СЕКОЈА СОЛЗА

Со секоја солза Што ја крадам
Знам побогат сум
Во ордава на тажни минувачИ
Некои веЌе гледам немаат сила
Некој вели нема смисла
Некој знае дека не се вредни
Но ги крадам солзиве
Можат да ме наречат бездушник
Ги крадам И на душата И ги давам
Таа да ми ги чува
Кога Ќе бидам повторно многу тажен
Солзите Ќе го земам за утеха да ми бидат.

САМ И ОСАМЕН

Сам И осамен со часови се борам
Самотијата тука да ја оставам

Сам И осамен со часови гледам
Како јата птици итаат некаде далеку
Некаде каде нови гнезда Ќе свијат

Сам И осамен со часови слуШам
Како тивкиот тропот ромор станува
Бука неподнослива е
Која јачИ јачИ длабоко во утробата

Сам И осамен осанувам
Крстопатот да го најдам

Сам И осамен
Немирот мира не дава
Да не бидам сам И осамен.

ОД КАДЕ ЛИ ДООЃААТ ОВИЕ ЗБОРОВИ
МЕ ПРАША ЕДНА СТЕНА
НЕЗНАМ РЕКОВ
НО СПИЛИТЕ ДРУГИ НЕ ДАДОА
ДА ПРАША ПОВТОРНО ТУКУ СИТЕ ВО ЕДЕН ГЛАС ВИКНАА
РАСКАЖУВАЈ УШТЕ
РАСКАЖУВАЈ ДОЛГО ДОЛГО

БЕГСТВО

Избега ли човеку кој така се нарекуваШ
 Избега ли од судот сопствен
 Или И тој го продаде

Погледниги камењава светликави
 Зарем не блескаат
 Од крвта невина со кои ги попрска

Погледниги облациве темни
 Молњите само Што не ги пуШтиле
 Не бегај
 И во дамарот Ќе те најдат

СлуШниго Шуморот Што потокот го ствара
 МислиШ лелек Ќе се стори
 Го чува за дни идни
 Празнина да не ви сити

Не бегај човеку Што се нарекуваШ
 Утробата земјина уШте не зоврела
 Не бегај од судот сопствен
 Има уШте денови за врвење
 Има уШте денови за одење.

СТАРО НОВА ГОЛГОТА

Голгота
 Голгота нова дојде
 Јацеа грлата неброени
 Ни ја откинуваат од срцата розбата
 Ни плукаат на гробовите дедови
 Не скориваат од огнистата
 Ни поганат лебец благословен
 Со крвта Исусова
 Овие пци поганци
 сто саде зедни се
 секојдневно за невина крв
 не се налокаа доволно вцера
 та повторно сакаат да локаат
 голгопта нова ли ни прават
 голгота нова ли ни стварат

Господе
 Еве во мугриве рани
 Сила нова ќе збериме
 Овие облаци темни
 сто саде порој со себе понеле
 ќе ги растераме
 барем гласој да ни слуснис
 немора јадот да ни го видис
 немора цemerот да ни го мерис
 само голготата да ја запрес

изморени сме
 папсани
 ненаспани

сонувавме многувекови
 мецтаевме
 И кога мисла една ставивме
 Дека крај тука Ќе биди
 Зарем пак да сонуваме
 Зарем пак да мецтаеме
 Заприја голготава

зверот
 Синовите си ги викна
 Слугите си ги собра
 Софра им постави
 цинии со гадости наполни
 во гралови отрови им тура
 на камсикот трнје става
 И глогови колци спрема
 Пир им обети
 Обилен
 Потоци брзи исусИ
 За нови извори спрема
 Реки замати
 И зегови прави
 Круг девети отвара
 И заповед дава

Ве цував во пазуви
 Ве хранев долго
 Та безделници станавте
 Одете таму
 И долг отплатете
 И долг наплатете
 Евев планина бујна
 Со гори густе
 Со сенки ладни
 Со снегој вецни
 Со врвој високи
 Таму царство ново правете
 Таму господари бидете
 Таму арац наплатете
 Ви створив пестери темни
 Ви дадов патеки козји
 И темнината Ќе ја направам погуста
 Таму
 Таму на таа планина одете
 И од спротива има знаете
 Усте една планина
 Одете И стада бели поберете
 Овцари едри нападете
 Кавал на пола скрсете
 Та лелек како песна да јацИ
 Та солзи како дожд да пајга

Одете
 Ве цекаат
 Одете
 Во сонот им влезете
 Космари створете
 Сонуваат сон
 Одете
 И од место ова мрднете
 Вие слуги покорни

Голгота нова
 Зарем повторни ни створи
 Господе
 Вејке И клетви снемавме
 Само поглед ни остана
 Неми станавме
 цедо насе
 во блуд се втурна
 разврат милувасе
 со слуга дружба правесе
 пелин вино пиесе
 И рана стара отвори
 И рана нова стори
 И гробови пресни створи
 И пизма пусти
 И пис бесе
 Голгота нова
 Зарем повторно ни дарис
 Господе

Каде сега пепел во огнисте да ставиме
 Каде кандило да обесиме
 зидови не останаа
 Прагови се растурија
 И сониста се распрснаа
 Голгота нова
 Зарем повторно ни створи
 Господе

Макадамиве сирни
 Саде си камења ситни послани се
 По нозе не глодаат

Крвје ни ствараат
Та И во место да стоиме
Болно е
А мира немаме
Дал е ова казна твоја
За лјубовта наса
Или проклетство вечно
сто И крвта го носиме

голгота нова ли ни створи
ГОСПОДЕ
ГОЛГОТА ГОСПОДЕ

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални

Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- На спилите им раскажувам

Скопје 1999 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

На спилите им раскажувам 1999 година 52 страни

ISBN-10 608-4778-59-3

ISBN-13 978-608-4778-59-2

EAN 9786084778592

